

[Henry Christensen.]

let i indeværende folketingsår. Det måtte for os være helt afgørende at sikre en behandling her i det høje ting af de problemer, der knytter sig til den alvorlige inflatoriske udvikling, vi er stillet over for. Havde vi derfor ventet med at fremsætte vort forslag til efter den 15. marts, ville regeringen have haft den formelle mulighed at kunne nægte en behandling, der kunne afsluttes inden sommerferien.

Det er efter min opfattelse helt nødvendigt, at der søges fastlagt en økonomisk politik, der på et bredt felt sigter imod at begrænse den meget stærke inflatoriske udvikling, vi igennem 1965 blev stillet over for. Ministeren henviser til, at vi nu i 1966 befinder os i et roligere klima, hvad angår den inflatoriske udvikling. Jeg vil hertil gerne sige to ting. Jeg vil for det første sige, at jeg er ikke så forfærdelig imponeret af de socialdemokratiske regerings erklæringer om deres forventninger, hvad den inflatoriske udvikling angår. Forud for folketingsvalget i 1964, altså i september 1964, og altså forud for det år, der hed 1965, som jeg skal komme til om lidt, erklærede statsministeren i fjernsynet — statsministeren sagde mange ting i fjernsynet ved den lejlighed, som det er interessant at stifte bekendtskab med nu — ganske dristigt vedrørende spørgsmålet om regeringens politik over for den inflatoriske udvikling, jeg citerer:

„Vi har ikke inflation i Danmark.“

Det var statsministerens ganske enkle svar, og det var en erklæring på det tidspunkt, hvor vi gik ind i en udvikling, der medførte, at vi i 1965 oplevede en inflation, hvormed Danmark satte absolut rekord her i Europa.

I dag erklærer økonomiministeren, at nu ser det roligere ud, og vi kan håbe på, at det går bedre i 1966. Jeg håber i hvert fald ikke, det kommer til at gå i 1966 lige så galt som i 1965. Men det er vel — og det er den anden bemærkning, jeg vil gøre hertil — sådan, at vi almindeligvis oplever den voldsomste indkomsteksplosion og inflationsudvikling i det første år af en overenskomstperiode og lidt mindre i det andet år af en overenskomstperiode. Skal vi forsøge at lægge en politik, der skal hindre, at det fortsætter med en sådan

eksplosiv vækst, har folketinget og regeringen på nuværende tidspunkt til opgave at søge denne politik fastlagt. Derfor drejer det sig altså ikke alene om 1966, men det drejer sig også om at fastlægge en politik, der søger at skabe en mere afbalanceret økonomisk udvikling for den periode, der bliver afhængig af den økonomiske politik, vi fastlægger i indeværende år.

Jeg må måske her gøre den stilfærdige bemærkning, at regeringen kunne jo godt være så elskværdig at sørge for, at vi fik årsrapporterne fra OECD; jeg har bedt om dem nu i merværdiafgiftsudvalget, men det var måske nyttigt for tingets økonomiske overvejelser, at vi automatisk fik stillet de centrale dele i det økonomiske materiale til rådighed. Jeg finder det nemlig nødvendigt at minde om, at i årsrapporten fra OECD fastslås det, at Danmark i 1965 havde en pengeforringelse eller inflation på omkring 8 pct., hvor de lande, med hvem vi samhandler i særlig grad, Vesttyskland, England, Sverige, Norge, USA, har en inflation, der ligger vel i gennemsnit på omkring det halve, fra 2, 3½ op til 5 pct. Vi har altså ganske klart en selvstændig, betydende dansk inflatorisk udvikling.

Har økonomiministeren gjort sig nogen forestilling om, hvor omfattende denne inflation er? Hvis man tænker sig en indtægt i 1965 på 20.000 kr., skal denne for at bevare sin købekraft om 26-27 år være blevet på 150.000 kr., hvis man fortsætter med den samme inflatoriske udvikling; så stærk er inflationen altså, og det i et år, hvor vi har været gunstigt stillet med hensyn til engrospriser og råvarepriser; de sidste har endda vist faldende tendens igennem 1965. Vi har altså haft gunstige internationale vilkår, hvad den side af sagen angår, og alligevel er det gået sådan.

Inflationen er måske meget velegnet til at skjule visse øjeblikkelige vanskeligheder, men den er en risiko for dansk økonomi, for dansk produktion, for dansk eksport, og den har endvidere risiko for arbejdsløshed til følge, hvis udviklingen får lov til at fortsætte sådan, som vi nu alt for ofte har oplevet det. Det er imponerende, hvad dansk industri, dansk produktion og danske arbejdere og funktionærer har præsteret af økonomisk vækst igennem de senere år. Men økonomiministeren erkendte selv, at